

מסורת הש"ס

(א) נבדקתו ט. וישן
(ב) עמש' לעיל דף עה. על
הגליון (ג) אהמיה'א
(ד) גי' רש"י וסמי עזר
שמואל הכי והא, (ה) חולין
(זג: גג:) רש"י ז"ל, (זכ"ב
ק"א:) אשטא, (ז) שבת ו
מכות (ח) רש"י ז"ל, (ח
ט) ירושל' ור"ף לא גרסו
להיה"ר, (ח) לעיל זא,
(ח) כסא' (זולא, ז) ג'ל' לזח
ועי' חס' לעיל ז' דמ
קדומין, (ס) גי' רש"י,
(ט) שיד' לע"ב, (פ) שיד'
לע"ב

הגהות הב"ח

(א) גמ' וליפגוג בנדי רה"ר
דעלמא וכו' דעלמא הוה
אמינא: (ב) רש"י ד"ה
והאמר וכו' לטויה חצר
רה"ר הס"ד: (ג) ד"ה
משתי רוחותי נמי נימא
פתחא: (ד) תוב"ד"ה מאי
שנא וכו' ואירי נמי
שנפרטו:

גליון הש"ס

גמ' זה ממלמל עד עיקר
מחיצה. עי' לעיל דף עט
ע"כ: תוס' ד"ה בשתי
רוחות וכו' בבקעה שאין
לה כלל. עי' לעיל דף פו
ע"כ מוס' ד"ה גומטרא:

מוסף רש"י

[illegible]

וזה מטלטל עד עיקר מחילה. כדמצינן
הותרה. ובכלי הבית קאמר שמואל דא
לחצר נמי דהא שמואל הוא דאמר^ה הלכ
לעצמה לא^י גזר משום מאני דבתיס
אחת כשנפל לאו אסרי להו בתיס
דאלי הוהי למקלס שבת: שקולו
גלימא נגידו: קחו טלית ופרכו אותה
שם להיות מחילה: אהדינוהו רב
נאפיה. דקסבר אסור לטלטל הסדין
שבתוכה: שקולו המיניו וקטרו צב.
קחו אבנניו וקשרו צו את הטלית
למחילה: **בתנא'** חזר שנפרסה
לגמא. צמלואה או חזר מעשר:
חייב דרה"ר הוא ובגמרא קא צעי
לה: פטור. אבל מותר לכתחלה לא
אפי' תוך ארבע אמות דלאו רה"ר
היא אלא כרמלית היא והוא הדין
נמי מתוכה לרה"ר: **גב'** שצברו
ידרך לעמון. בשדה אחת: מה
שצברו צברו. ואינו ראוי לגודרה
אלמלא קנו לה: שצברו לכן דרך
צאוס ידוע. שהיה להן דרך צו
ואינו שדה. שצברו אי צברומו
וצברו להן אחת מן הרוחות: ובי
סימא הכא נמי כשאצדה לן
הדרך צאוסה חזר. שאין מקום
המחילה ניכר ובני רה"ר מרחיצין
רה"ר לתוכה במקלס ואמרו שעד כאן
היה רשות ובי אמר ר"א רה"ר היא
בצאות מקום מחילה קאמר שאלו
עוררין עליה: והאמר רבי חנינא עד
מקום מחילות מחלוקה. דמשמע כל
החצר כולה עד מקום המחילה היו
כחמים עושין אותה כרמלית אבל
במקום מחילה מודו מכלל דר"א משוי
ליה לכוליה (ו) רה"ר: ואיבעית אימא.
לעולם בשמקומות מחילות ניכרות
ואפילו דני משוי ליה ר"א למקום
מחילה רה"ר דקא סבר צדי רה"ר
כרה"ר דמו: הני מיני היכא דאיכא
חיפופי. סתם צדי רה"ר איכא
חיפופי. ונענין ימידות ואצנים גדולות
סמוך לכותל שלא חיקוהו קרונות
והוא חורץ שצנייהם לכותל קרי צדי
רשות הרבים ובהואו הוא אחינא
הוא דפליגי רבין ואמרו לאו רשות
הרבים הוא ואסור לטלטל מתוכו
לרשות הרבים משום דאיכא הפסק
ולא עיילי בהא רבים להדיא אבל
הכא אימא מודו ליה: והא מסובה.
לרשות היחיד קאמר ר"א חייב אלמלא
כולה חצר רה"ר משוי ליה: איידי
דאמרי רבין מסובה דו'. ואנן פרכין
לרבין צמא נקטי מתוכה הא רבי
אליעזר דאבא מודו דכרמלית רה"ר
דמקום מחילה הוא דקא משוי רה"ר:
בתנא' חזר שנפרסה. בשבת
לרשות הרבים: מותרין לאוסה
שבת. הואיל והותר למקלסיה:
שניטלה קורפו או לחייס גרסינן:
לעמיד נבא. לשבת הבאה: אם
מותרין לבא. בגמרא (נה) מפרש דרבי
יוסי דחמיר ודכי קאמר כס שאסורין
לעמיד לצא כן אסורין היס:

דאמרינן הו"א ודאמרינן
ששבתו בחצר אפילו מחצר
דבר"ש ואפי' עירבה כל אחת
ע"ג דהשתא הו"ל להו חצר

זו מטלטל עד עיקר מחיצה והו מטלטל
עד עיקר מחיצה והא דרב ^א לאו בפירוש
אתמר אלא מכללא אתמר דרב ושמואל הוו
יתבי בההוא חצר נפל גודא דביני ביני אמר
להו שמואל שקולו גלימא נגידו בה אהדרינהו
רב לאפיה אמר להו שמואל אי קפיד ^ב אבא
שקולו ^ג (הימניה) וקטרו ^ד ולשמואל למה
לי הא הא אמר ^ה זה מטלטל עד עיקר מחיצה
זה מטלטל עד עיקר מחיצה שמואל עבד
לצניעותא בעלמא ורב אי סבירא ליה דאסיר
לימא ליה ^ו אתריה דשמואל הוה אי הכי
מאי טעמא אהדרינהו לאפיה דלא נימרו
כשמואל סבירא ליה ^ז (והדר ביה משמעתיה):
מתני' חצר שנפרצה לרשות הרבים המכנים
מתוכה לרה"י או מרה"י לתוכה חייב דברי
רבי אליעזר וחכמים ואמרים מתוכה לרשות
הרבים או מרשות הרבים לתוכה ^א פטור מפני
שהיא ככרמלית: **גמ'** ורבי אליעזר משום
דנפרצה לרשות הרבים הוויא לה רשות
הרבים אין רבי אליעזר למעמיה דתנאי ^ב רבי
יהודה אומר משום רבי אליעזר רבים שבררו
דרך לעצמן מה שבררו ברוו איני והאמר
^ג רב גידל אמר רב והוא שאבדה להן דרך
באותו שדה וכי תימא הכא נמי כגון שאבדה
לה דרך באותה חצר והאמר רבי חנינא
עד מקום מחיצה מחלוקת אימא על מקום
מחיצה מחלוקת ואיבעית אימא בצידו רשות
הרבים קמיפלגי ^ד דרבי אליעזר סבר צידי
רשות הרבים כרשות הרבים דמו ורבנן סברי
צידי רשות הרבים לאו כרשות הרבים דמו
ולפלוג בצידו רשות הרבים ^ה בעלמא אי
איפליגו בצידו רשות הרבים בעלמא הוה
אמרין כי פליגי רבנן עליה דרבי אליעזר
הני מילי היכא דאיכא חיפופי אבל היכא
דליכא חיפופי אימא מודו ליה קא משמע
לן והא מתוכה קאמר אידי דאמור רבנן
מתוכה אמר איהו נמי מתוכה ורבנן אמר
רבי אליעזר צידי רשות הרבים ומהדרו
ליה אינהו מתוכה הכי קאמרי ליה רבנן
דרבי אליעזר מי לא קא מודית לן היכא
דטילטל מתוכה לרשות הרבים ומרשות
הרבים לתוכה דפטור מפני שהיא כרמלית
צידי נמי לא שגא ורבי אליעזר התם לא
קא דרסי לה רבים הכא קא דרסי לה
רבים: **מתני'** ^א חצר שנפרצה ^ב לרה"ר
משתי רוחותיה וכן בית שנפרץ משתי רוחותיו
וכן מבוי שנטלו קורותיו או לחייו מותרים
באותו שבת ואסורים לעתיד לכא דברי רבי
יהודה רבי יוסי אומר אם מותרין לאותו שבת

וואיבער אימא בעייר רה"ר פליג. ולא מיירי נאצדה להם
דכן: **וילפליגן** בעייר רה"ר דעלמא. ואס
האל דילמא דוקא הכל פליג משום דמקום מחילה שלו ואור"י
הם שלו שרגיל אדם להיות כונס מון
שלו וזנות: **אל** היבא דליבא
חיפוי מודו ליה קא משמע פלי.
משמע דר"א איירי גדליבא חיפוי.
והקשה ריב"א דצפרק קמא דשבת
(דף ו.) אמרין מתקיף לה רב אחא
גריה דרב חייקא אימר דשמעת ליה
לר"א היבא דליבא חיפוי היבא דליבא
חיפוי מי שמעת ליה וי"ל דקוגיא
דלכא כרז פסא דהסם:

מֵאֵי שָׁנָה מְרוּחַ אַחַת דָּאִמֵּר פְּתַח הָרֹא. וְאִם תֵּאֲמַר מְרוּחַ אַחַת אֲעִיג דְּפִרְוֹן מְרוּבָה אֲמַרִּין בְּפִיָּק (דף י.) דִּימַתָּ בְּפִס ד' אוֹ בְּשֵׁי מִשְׁהוּיִין לִכְאֹן וּלְכַאֹן אֲבָל בְּשֵׁי רִחוּת לֹא מִשְׁתַּרִּי בְּהִי דג' מִמְּחִיּוֹת דְּאוּרִי^(א) [כְּמוֹ סֵתֶם מְצוֹי דְּהוּי בְּצִחִי קוֹרֵה] וְיִלֵּל דִּהֲבֵא פִּרְוֹן לִי יְהוּדֵה דְּלֵית לֵיהּ לִקְוִן (דף ט.) שְׁתִּי מִמְּחִיּוֹ דְּאוּרִיכֵי וְעוֹד אֲמַרִּין דְּסֵתֶם חֲזַר אִין לֵה אֲלֵא ג' מִמְּחִיּוֹת וּבְרִצְעִית פִּס ד' אוֹ ב' מִשְׁהוּיִין וְאִיירִי^(ב) שְׁנַפְרָו ב' רִחוּת מֵאוֹתוֹן ג' מִמְּחִיּוֹת וְאִף עַל גַּב דִּשְׁתֵּא כִּשְׁנַפְרָה הוּי מְפֹשֶׁל וְאֲמַרִּין בְּפִיָּק (דף יא.) דְּבִעֵי לֵכֵל הַפְּחוֹת לוֹרֵת הַפְּתַח הֵיינו דּוֹקֵא כִּשְׁנַפְרָה לִהֲרִ"ר אוֹ לְבִקְעֵה אֲבָל הֲכֵא אִיירִי כִּשְׁנַפְרָה לְנִמְצוֹי אוֹ לְחֲזַר אַחַת דֵּהֵא לֹא חֲמַי שְׁנַפְרָה לִהֲרִי^(ג):

(ט) **מִי** שָׁנָא מְרוּחַ אַחַת דְּאִמְרִי פִי תַקְרָה בּוֹ. הַשְׁמַל לֹא קָאָמַר פִּתְמַח הוּא דִּלְפִּילּוּ נִפְרָךְ צְמִילוּא אִו צִימַר מַעֲשֵׁר רוּחָה לְהַמִּיר צִצִּית מַטְעַם פִּי תַקְרָה:
 (פ) **בְּשֵׁתִי** יְרוּחוֹת נָמִי נִימָא פִי תַקְרָה יוֹרֵד וְסוֹתָם. רַשִׁי מִפְּרָשׁ דְּרַב וּשְׁמוּאֵל דְּפִלְגִי צִפִּי תַקְרָה הֵיינו דְּוֹקָא צִאכְסְדָרָה * צִצְקָה שְׁאִין לֵה כֻלָּא מַחֲסוֹת אֲבָל צִישׁ לֵה אִפִּי מַחֲסָה אַחַת מוֹדָה שְׁמוּאֵל דְּצִשְׁלֵשׁ מַחֲסוֹת אֲמַרְיִן פִּי תַקְרָה יוֹרֵד וְסוֹתָם וְאִתִּי שְׁפִיר אִתִּי דְּנִקָּט אֲכַסְדָּרֵךְ צִצְקָה לְפִי צִצְקָה דְּוֹקָא פִּלְגִי צִישׁ שְׁאִין שֵׁס מַחֲסָה וְגַרְסַּם צִתַּר הִכִּי כִי לִית לִיהִ צַד' אֲבָל צַג' אִית לִיה וְלִפִּי זֶה פִּירוּשׁ כֻּלָּ הַסְּבִיגָא וְאִין נִרְחָה דִּלְפִּילּוּ לְרַב צִשְׁתִּי מַחֲסוֹת זֶו כִּנְגַד זֶו לֹא אִמַּר פִּי תַקְרָה יוֹרֵד וְסוֹתָם דְּהוּ מִפּוֹלֵשׁ כְּדַלְמַר צִפְרָךְ קָמָא דְּלוֹקָה (דף יט:) לִבְךָ נִרְחָה לְרִי * דְּקָסָא אֲכַסְדָּרָה לֵה ג' מַחֲסוֹת כְּדַלְמַר צִלָּא יַחְפּוֹר (צ"ב דף כה:) הַעוֹלָם לֹאכְסְדָרָה הוּא דוֹמָה לְדִרוֹת צְפוֹתִית אֵינִה מְסוֹבֶבֶת וְלִית לִיהִ לְשְׁמוּאֵל פִּי תַקְרָה יוֹרֵד וְסוֹתָם אֲלֵא אִם כֵּן יֵשׁ שֵׁס אֲרֻבַּע מַחֲסוֹת וּמִיָּהוּ לְרַב אִפִּי * פֶּרוּךְ מַשְׁמִי רְחוּת

מותירין לעתיד לבא ואם אסורין לעתיד לבא אסורין לאותו שבת: גמ' במאי עסקינן אילימא בעשר מאי שנא מרור אחת דאמר פיתחא הוא משתי רוחות נמי פיתחא הוא אלא ביתר מעשר א"ה אפילו מרור אחת נמי אמר רב לעולם בעשר וכו'.

למנקט משתי רוחותיו: אילימא צעשר. ומשום הכי מרוח אחת לא דלמריין מי פסחא הוא. דקא סלקא דעמיה משתי רוחות זו כנגד זו קאמר כגון מורח ומערב: כגון

דרסן לה רבים הבא בלידי ר"ה אע"ג דאית

עין משפט
גר מצוה

ב א מיי פ"ג מהלכות
עירובין הלכה כה סמג
לאזין סה טוש"ע א"ח סי'
שעד סעיף ב:
כא ב טור ש"ע שם וסי'
שסא סעיף ב:

רבינו חננאל

והא דרב לא איתמר
בפירוש הוה סמללל. דא
שמואל הוה יתיב בחצר
נפל גורא דביני ביני,
כמר שמואל איתוי גילמא
נגורו דבי משום צניעותא
דשרי טלטולי בכלהו עד
קפסיה. גורא דאיתרבו
לא למיור הדור
ביה רב משמעתיה דהוה
אמר. לוא אמר להו ולא
שמואל, דאתר שמואל הוה.
ונאמר שמואל אי קפיד
אבא (שקולו) [שקולין]
הימניעה שקולו ביה אי
ולמא, מנתי, הצר
שפנצרה לרשות הרבים
המכנסים מתחת לרשות
הרבים וכו'. ואקשנין וכו'
היס' לה' אליעזר משום
דנפרצה לרשות הרבים
הויא לה רשת הרבים.
ואקשנין אן דר' אליעזר
לטעמיה דכיון שעוברין
ושבין רבים מתחת
יהודה וכו', דתני ר'
אליעזר ביה שביירו בירד,
לעצמן מכ שביירו בירד,
ואוקמה כשאברהם ליה
חזק באתה חזק, ועל
מקום מחיצה מחצית.
אביעת אימא בעידי דר'
פליגי, ר' אליעזר כבוד
רשות הרבים כבוד
הרבים זכו. והאי הצר
כיון שפנצרה לרשות
הרבים דרסי לה
בעידי רשות הרבים, וכו'
ובנן אמרי לאן כר"ה
רובין, ואמאי לא פליגי
בד' רשות רשת דעלמא.
[ד]אן הימא כן פליגי רבי
עליה דר' אליעזר ואמרי
לא כרשות [הרבים] דמי
אלא בעידי דאבא כפסי'
פ' גיפוס שנואין כפסי'
כתבליס קטנים שנושנין
שלא (ותחברו) [ותחברין]
בכתליס, אבל הימא
דליכא גיפוס לא, קא
משפח לן צר ול שפנצרה
דלית לה גיפוס. ואקשנין
והוה מתחת לרשות הרבים
ותני, כולל דאית לה
גיפוס, דאי לית לה
גיפוס פאען לה דתן.
ופריקין לעיל לית לה
גיפוס ולית לה דתן,
אמרי דאמרו רבנן מתוכה
ואידר' אליעזר זכו
מתוכה. ואקשנין והיכי
מהירי ליה רבנן מתוכה
והוה לא אמר מתוכה.
ופריקין הכי קאמרי ליה
רבנן מי לא מודי
הדיכא דיטלטל מתוכה
לרשות הרבים דפטור
משום כבדכלית
צדי רשת איתרבו
כנא. ר' אליעזר הוה
שמואל (6) דרסי לה רבים,
הכא בעידי רשות הרבים
דאית ליה גיפוס לא
דרסי לה רבים. מנתי,
הצר שפנצרה משתי
ורוחתיה וכן בית רב
ואוקמה רב שפנצרה
מב' ורוחתיה ב' אמות

(א) לשון רבינו תמוה לכאורה
ו"ל ד"ל התם בחזר לא
ה גיפופי מ"מ דרסי לה רביס.